VICTORIA DE LA NOVI SAD, în lumina „competiționalizării" fotbalului internațional

Aș greși — poate — afirmînd că știrea victoriei repurtate de echipa Ceho slovaciei la Swansea, primită de noi în timpul banchetului din sala Hotelului „Park" din Novi Sad, după meciul cu Iugoslavia, a întunecat bucuria — firească — pe care a simțit-o delegația noastră după succesul repurtat în primul meci din acest an al reprezentativei A a României.

Știrea că viitorii adversari din preliminariile Campionatului Europei au obținut două puncte, în urma unui scor elocvent, acolo unde noi n-am scos decît unul, n-a produs dezamăgire în lotul nostru dar a avut, totuși, darul de a-i pune pe gînduri pe „tricolori", de a le atrage o dată în plus atenția asupra marilor lor responsabilități legate de meciul de la 16 mai.

VALOAREA — REALĂ — A UNUI REZULTAT

Victoria noastră cu 1—0 asupra Iugoslaviei, în deplasare, este un succes real, de care avem toate motivele să ne bucurăm.

Mai întîi, pentru că **am întrecut o echipă al cărei loc fruntaș și prestigiu în fotbalul internațional sînt de necontestat;**

apoi, pentru că adversarii de la Novi Sad se prezentau în fața noastră **aureolați de un 2—0 în fața Olandei** care, nu de mult, pe noi ne întrecuse cu același scor clar;

de asemenea, pentru că nu întîlneam o echipă iugoslavă constituită ad-hoc, în vederea unui meci internațional — obligație de program, ci **un „unsprezece" aflat în plin efort de relansare competițională oficială,** pe care-l așteaptă, peste numai cîteva zile, întîlnirea sa „cheie" din grupa a VII-a a preliminariilor actualului campionat continental;

și, în fine (dar nu ca un amănunt, ca un simplu detaliu), pentru că **echipa României a jucat realmente bine,** aș putea spune **la nivelul celor mai bune posibilități ale sale, cîștigînd meciul nu cu armele ruginite ale anti-jocului sau defensivei înverșunate ci cu arme culese de pe panoplia fotbalului de calitate,** ale unui fotbal pe care, atunci cînd îl vedem la alții, nu ezităm să-l admirăm.

ÎNTRE AMICAL ȘI COMPETIȚIONAL

Pentru toate aceste motive, victoria de la Novi Sad ne-a bucurat; și nu atît ca **un rezultat bun în palmares,** ci ca **o reală reușită** a echipei noastre reprezentative, realizatoare— săptămîna trecută — a unui 1—0 pe care l-ar prețui orice echipă națională de fotbal europeană. Căci, să ne întrebăm, Anglia sau Italia sau R.F.G. sau U.R.S.S. sau **orice altă „națională" de prestigiu din Europa n-ar privi ca pe un prilej de satisfacție o victorie asupra Iugoslaviei,** actuală vicecampioană europeană, pe terenul acesteia?

Conștienți de caratele bijuteriei cu care cartea lor de vizită s-a împodobit în seara lui 21 aprilie, jucătorii noștri au știut însă să distingă, în aceeași seară, deosebirea dintre performanța lor și cea a adversarului viitor, dintr-o competiție oficială, Cehoslovacia. Lucru firesc, pentru că **azi FOTBALUL INTERNAȚIONAL „S-A COMPETIȚIONALIZAT", a ajuns într-o fază a evoluției sale în care întîlnirile amicale, interțări sau intercluburi contează mai mult ca „teste", în care zece victorii în partide amicale sînt date uitării în fața insuccesului într-un singur meci,** cel de care depinde, să zicem, calificarea într-un turneu final C.M., într-o fază superioară a campionatului Europei sau într-un tur superior al competițiilor continentale intercluburi.

Nu vom discuta acum cît de justă, cît de fondată sau cît de... etică este această optică nouă care își face loc în fotbalul mondial, dar cert este că a fi fost sau nu la **„El Mundial"**-ul mexican contează, pînă la viitorul **„Weltmeisterschaft"** münchenez, mai mult decît să zicem, un 3—0 obținut de francezi, în amicalul din septembrie, de la Marsilia, asupra Cehoslovaciei sau înfrîngerea noastră din decembrie, de la Amsterdam.

De aceea, la masa la care am stat după jocul de la Novi Sad, cu cîțiva colegi ziariști și cu internaționalii noștri **Mocanu, Neagu, Dinu, Lucescu,** ecoul acestui 3—1 de la Swansea plutea în atmosferă nu amenințător, nu tragic, nu alarmant, ci **prevenitor, ca un binevenit,** la urma urmelor, **corectiv pentru o bucurie pe care n-o poți înăbuși dar pe care e totuși bine s-o strunești.**

CE REȚINEM PENTRU BRATISLAVA?

Să ne supunem și noi acestei noi logici a fotbalului internațional și — reținînd, totuși, valoarea victoriei asupra unei echipe mereu puternice, dar care pe noi nu reușește să ne mai bată din 1957! — să dăm partidei cu Iugoslavia doar o valoare de „test".

Prima teză pentru care subscriem este că **„unsprezecele" aliniat poate primi investitura de a ne apăra culorile și peste 18 zile.** Bineînțeles, dacă cele două etape de campionat rămase pînă la meciul de la Bratislava nu ne vor pune în fața vreunei indisponibilități.

Este singura rezervă pe care o facem, necondiționînd, după cum vedeți, menținerea aceleiași formații de elemente ca **forma în campionat** sau, nici măcar, **evoluția la club pe aceleași posturi** pe care cîțiva tricolori evoluează în reprezentativă. Adevărul este, credem noi, că unul din principalele „atout"-uri ale actualei noastre „naționale" trebuie căutat tocmai **în constanța sa structurală,** în omogenizarea căpătată de ea, în faptul că jucătorii au ajuns să se înțeleagă între ei aproape ca la o formație de club. Și nu știm cu cît (și dacă) ar fi fost mai bine ca **Angelo Niculescu** să fi abdicat de la **principiul valorii intrinsece a jucătorului** și de la cel **al alcătuirii echipei în funcție de ceea ce se cere tactic de la ea,** în favoarea alcătuirii formației, de fiecare dată, după cum a jucat X sau Y în partida de duminica trecută, cu Farul sau cu Jiul.

In al doilea rînd, credem **că ideea de joc obișnuită a echipei noastre naționale a fost atît de bine exprimată la Novi Sad încît, transpusă la fel, ea poate prezenta șanse de reușită și la Bratislava.** Mai mult chiar, așa cum preciza căpitanul echipei, **Cornel Dinu,** într-o convorbire pe care am avut-o cu el după meci, jucătorii noștri au pasat de data aceasta nu numai mai precis ci și MAI RAPID, imprimînd balonului o circulație derutantă pentru adversar, unele pase cu efect, cu amortizare sau prin deviere (Dembrovschi, Dumitru, Nunweiller, Dinu, Anca) dînd jocului echipei României **o tentă de tehnicitate** care, adesea, ne-a surprins și pe noi. Teza lui Angelo Niculescu, **pasc la mijlocul terenului nu ca scop în sine ci pentru pregătirea răbdătoare a unei acțiuni de atac cu șanse cît mai bune de reușită,** a fost la Novi Sad bine aplicată și ne place să credem că această modalitate de a se exprima a echipei noastre n-a fost o reușită izolată ci ea reprezintă acum o acumulare fermă.

Remarcabile, de asemenea, pentru aportul la obținerea victoriei și alte calități de joc: ● **permanenta susținere a coechipierului aflat în posesia mingii;** ● **demarcarea neobosită pentru primirea pasei;** ● **colaborarea între compartimente sau între jucătorii aceluiași compartiment,** ca să nu mai vorbim despre **maturitatea** pe care a cîștigat-o actuala noastră echipă națională, **exprimată prin calmul în teren, prin decontractarea cu care a fost abordată partida.** Desigur, iugoslavii au atacat mai mult decît noi, mai exact spus **au fost mai mult în jumătatea noastră de teren,** dar superioritatea lor teritorială n-a fost amenințătoare decît spre sfîrșitul primei reprize și în finalul meciului. De altfel, cifrele statistice sînt elocvente: raportul de cornere n-a fost decît de 6—5, iar al șuturilor la poartă de 14—13 pentru gazde, ceea ce probează echilibrul sub aspecte majore ale meciului.

MAREA RATARE A LUI DUMITRACHE. Rămas singur cu portarul advers, atacantul nostru a încercat să-l dribleze și pe acesta dar a alunecat, cum se vede din fotografie
Foto: DRAGOȘ NEAGU

FORMAȚIA POATE FI ACEEAȘI

Dar să revenim la modalitatea tratării meciului cu Iugoslavia ca „test" și să-l privim **sub raportul alcătuirii formației.**

Din capul locului, o precizare se impune: scurta perioadă de pregătire de la Brașov a fost mai mult decît binevenită, **din rațiuni tactice** (a fost introdus un jucător mai proaspăt, care se impune prin luciditate la mijlocul terenului) **decît din cauza jocului slab.** (De altfel și nota pe care i-am acordat-o a fost 7 și nu 6, așa cum a apărut din cauza unei greșite interceptări telefonice). Poate că Neagu a fost incomodat de folosirea sa pe aripa dreaptă, dar adevărul este că în alcătuirea sa aproape permanentă **echipa națională a desființat — practic — în atac posturile, fără a desființa însă și funcțiile.** De aceea menținerea lui Neagu în echipa pentru Bratislava nu ni se pare o eroare, mai ales că — după meciul de la Guadalajara — viitorii noștri adversari îi păstrează, cu siguranță, lui Neagu un anumit respect, el fiind atît autorul unui gol în poarta Cehoslovaciei cît și atacantul faultat la acordarea penaltiului din care a marcat Dumitrache. Dar, indiferent de acest considerent psihologic, calitățile lui de **atacant-golgeter** îl recomandă pentru un meci ca cel de la 16 mai, în care o reușită de finalizare „sui-generis" poate decide partida.

O „PROBLEMA RADU NUNWEILLER?"

Se pune încă o întrebare, însă: **Radu Nunweiller** este un jucător de care echipa națională se poate lipsi?

Răspundem ferm: nu! El poate juca în locul lui **Anca;** dar clujeanul a dat satisfacție deplină la Novi Sad și în plus, ca jucător masiv, solid, cu mare putere de luptă, cu spirit de sacrificiu, cu șut puternic de la distanță, disciplinat tactic, este foarte recomandat în fața cehoslovacilor.

Nunweiller poate juca și în locul lui **Dembrovschi;** dar, la această oră, nu există nici un motiv pentru înlocuirea băcăuanului.

Ar putea intra în locul lui **Lucescu,** ca extremă stîngă falsă; dar acest lucru ar putea interveni (eventual) după o anumită perioadă de joc, în condiții de desfășurare și de rezultate speciale, nu din capul locului, căci aceasta ar însemna o apăsare prea pronunțată pe pedala intențiilor defensive. De aceea, ne permitem să-l considerăm pe **Radu Nunweiller** drept component al echipei naționale pentru 16 mai, pe postul pe care-l va impune desfășurarea partidei, cu rol tactic, dinamovistul, cu experiența și luciditatea sa, **fiind unul din ce puținii jucători pe care se poate conta că pot da randament imediat, fără necesități de aclimatizare și încadrare, atunci cînd sînt trimiși în teren în cursul jocului.**

In orice caz, ceea ce se petrece în acest sezon cu Radu Nunweiller este o dovadă că **Angelo Niculescu** n-are „mituri" și că atunci cînd găsește că necesitățile echipei o impun renunță chiar la un jucător pe care în repetate rînduri chiar el l-a proclamat „numărul 1" în mecanismul naționalei. După cum, rechemarea la lot și titularizarea fără ezitări a lui **Dan** (chiar dacă acest lucru a cerut trecerea lui **Dinu** pe dreapta, unde n-a mai jucat în „națională" pînă miercurea trecută) pledează pentru imparțialitatea antrenorului principal al echipei României, căruia tot mai numeroși sînt cei care-i apreciază linia de conduită și-i recunosc meritele în obținerea frumoaselor rezultate ale „naționalei" în ultimii ani.

INSISTENȚA. Deși flancat de Holter și Paunovici, Dembrovschi va șuta dar mingea va trece pe deasupra porții

DOUA VEDETE. Iată-i pe Răducanu și Geaici, într-o atitudine de perfectă amicalitate, după meciul de la Novi Sad

Pentru a încheia capitolul Novi Sad, vom sublinia încă o dată satisfacția pe care ne-o produce rezultatul, dar vom adăuga că dincolo de acest 1—0 este important de reținut **randamentul bun dat de echipă,** a cărei evoluție constituie o bună bază de plecare înaintea meciurilor oficiale.

Echipa României a lăsat o bună impresie atît publicului cît și specialiștilor iugoslavi (Mitici, Boșkov etc.), care, în declarațiile făcute presei, s-au pronunțat pentru cît mai dese întîlniri fotbalistice româno-iugoslave, socotind, fără rezerve, că din contactele cu noi fotbalul țării vecine și prietene are, și el, destule de cîștigat.

De altfel, întreaga noastră delegație s-a bucurat în Iugoslavia de o primire deosebit de călduroasă, iar urările de succes în viitor, care ne-au fost făcute de învinșii noștri de săptămîna trecută, le-am simțit pornite din inimi pline de prietenie.

Radu URZICEANU